

20.33h

EXPOSICIÓ D'ONA BOIX

Sobre això de posar noms a les coses

Aquest estiu mentre conduïa per una carretera sinuosa d'una illa, amb els meus fills a la part del darrere del cotxe parlant tots alhora, em va semblar que algú cridava: "Job!" però jo vaig fer com si res. Quan algú crida el meu nom acostumo a dissimular, bàsicament per prudència. Si insisteixen llavors acostumo a fer cas. Els noms que posem a les coses són en part arbitraris. La pintora Àngeles Santos Torroella una vegada va dir: "Jo no posava títols a les meves obres", no sé si també ho feia per prudència. És necessari dir des d'on parlem. Aquest text és fruit del fet que, qui em va cridar, va repetir-ho per segona vegada mentre corria al costat de la finestra del cotxe. Ens vam trobar amb l'Ona i en Roger després de temps, vam beure cervesa, vàrem esquivar abelles i en algun moment l'Ona va dir que tenia una exposició a Alella.

Francesc Torres afirmà: "No hi ha cap manifestació artística que no sigui política". Més enllà de la contundència de la sentència i de possibles usos des de posicionaments reaccionaris que se'n podrien fer, aquesta és replicable des d'altres perspectives. Si ens acostem a l'esfera de posicionaments ecofeministes, podríem dir "No hi ha cap manifestació artística que no sigui reaccionària". En tant que qualsevol forma de representació és una forma de colonització, mitjançant l'acció de donar nom o forma a quelcom que ja existeix prèviament, que ja és.

En consultar els perfils a les xarxes socials de l'Ona, vaig llegir "abstract painter". Al cap d'una estona parlant amb ella sobre el que fa, o visitant el seu estudi, entens que hi ha una altra possible rèplica de la sentència de Francesc Torres. "No hi ha cap manifestació artística que no sigui de caràcter naturalista". L'objectivitat documental i la imparcialitat alhora de, per exemple, pintar una estructura de caràcter tridimensional al damunt d'un teixit de seda, pot presentar-se de moltes formes, algunes menys evidents que d'altres.

Quan vaig preguntar a l'Ona com va començar a pintar sobre teixit de seda formes que es desplacen entre una proto-tridimensionalitat i una tridimensionalitat evident, em va parlar d'un Balneari de Cadis. També em va parlar d'un passeig pel davant d'aquest balneari i de les relacions que s'establien entre les diferents dimensions de l'arquitectura d'un espai destinat a una retirada temporal del món. A diferència de Santos Torroella, l'Ona Boix sí que posa noms a les seves obres i aquests títols fan sempre referència al temps. No estic segur si tracten una retirada temporal del món també. Però sí que fan evident una divisió que sembla afirmar: l'ull pertany a l'espai i el temps a la paraula.

La relació entre l'evidència i les estratègies de representació artística és transversal en les pràctiques artístiques contemporànies i les relacions que s'estableixen amb el públic. Sovint quan ens apropem a un treball artístic que desconeixem no sabem exactament què està passant, com ens hi hem de relacionar o de quines vies disposem per evitar l'acció d'un judici ràpid. John Berger afirmava que allò oposat al judici és la tendresa.

Job Ramos

